

05.11.2014 - 16:21

Ανώτατη Εκπαίδευση: Ωρα μηδέν

Γ. Π. Τριμπέρης

Καθηγητής Τμήματος Φυσικής Ε.Κ.Π.Α.

[Alfavita](#)

Ένα οδοιπορικό

Το Ελληνικό Δημόσιο Πανεπιστήμιο αλλά και το σύνολο των βαθμίδων της εκπαίδευσης στη χώρα μας αντιμετωπίζουν την βαθύτερη κρίση από την εποχή της μεταπολίτευσης. Μια κρίση περιεχομένου, προσανατολισμού, δημοκρατικής λειτουργίας, μια κρίση ιδεολογική, οικονομική, μια κρίση στρατηγικής ανάπτυξης.

Ο εκδημοκρατισμός της λειτουργίας του Πανεπιστημίου με την αντιπροσωπευτική συμμετοχή όλων των μελών της πανεπιστημιακής κοινότητας στη λήψη αποφάσεων,

η κατάργηση του αυταρχισμού της έδρας με τη δημιουργία του ενιαίου φορέα διδασκόντων, δίνοντας τη δυνατότητα εξέλιξης στην ακαδημαϊκή ιεραρχία νέων επιστημόνων, η οργάνωση σχολών και τμημάτων στη βάση της ομοιογένειας του επιστημονικού αντικειμένου, ο εκσυγχρονισμός των προγραμμάτων σπουδών και η δυνατότητα δημιουργίας πραγματικών ερευνητικών ομάδων, απετέλεσαν τη ραχοκοκαλιά του ν. 1268/82, κατάκτηση του φοιτητικού κινήματος αλλά και του ΕΔΠ - βοηθών και επιμελητών - του προ του ν. 1268/82 ισχυρού συνδικαλιστικού κινήματος στο χώρο των διδασκόντων στα ΑΕΙ.

Προϊόντος του χρόνου οι παραπάνω δημοκρατικές κατακτήσεις, παράλληλα με τη διάψευση των «σοσιαλιστικών» προσδοκιών που γέννησε η σοσιαλδημοκρατία, την απομάκρυνση από τα οράματα της μεταπολίτευσης και την επανασυσπείρωση των συντηρητικών δυνάμεων της χώρας, μετεξελίχθηκαν σε μοχλούς εξουσίας ενώ νέες μορφές πολύπλευρης εξάρτησης ήλθαν στο ακαδημαϊκό προσκήνιο.

Η ποσοστιαία καθοριστική φοιτητική συμμετοχή στην εκλογή πρυτάνεων ΑΕΙ, κοσμητόρων σχολών και προέδρων τμημάτων, δημιούργησε σχέσεις συναλλαγής συγκεκριμένων παρατάξεων και διδακτικού προσωπικού. Σταδιακά το συνδικαλιστικό κίνημα των διδασκόντων άρχισε να αποδυναμώνεται τόσο περισσότερο όσο μεγαλύτερη γινόταν η επιθυμία ακαδημαϊκής ανέλιξης των μελών ΔΕΠ όπου η ενασχόληση με τα κοινά δεν αποτελεί και την καλλίτερη προϋπόθεση για μια θετική στάση του εκλεκτορικού τους σώματος.

Σε πολιτικό επίπεδο η ευρωπαϊκή ένωση καθόρισε τη μετεξέλιξη της ανώτατης εκπαίδευσης στη χώρα. Στις 19 Ιούνη 1999, 30 Υπουργοί Παιδείας χωρών της Ε.Ε. υπογράφουν τη «Διακήρυξη της Μπολόνια» που αποβλέπει στην καθιέρωση «ενός ευρωπαϊκού χώρου Ανώτατης Εκπαίδευσης». Η διαδικασία της Μπολόνια έχει ως πρωταρχικό άξονα να τεθούν σε λειτουργία δομές που επιτρέπουν στην οργάνωση του ανταγωνισμού στην Ανώτατη Εκπαίδευση (Α.Ε.). Ωστόσο περιέχει και άλλους στόχους όπως ενίσχυση της αυτονομία των πανεπιστημίων, τους 2 κύκλους σπουδών, του συστήματος πιστωτικών μονάδων, της κινητικότητας κ.α.

Πίσω από τους όρους «εναρμόνιση» και «οικοδόμηση προγραμμάτων σπουδών με ίδιο επίπεδο», πρέπει να καταλάβουμε ότι ο μείζων στόχος της Διακήρυξης της Μπολόνια είναι να επιβάλει δομές και μεθόδους που έχουν σκοπό τη δυνατότητα σύγκρισης «των διαφορετικών προσφορών εκπαίδευσης» προσκειμένου να εξασφαλιστεί ένας «καλός» συναγωνισμός ανάμεσα σε όλες αυτές τις προσφορές. Η επιζητούμενη αυτονομία γίνεται όργανο που προορίζεται στη δημιουργία μιας πιο ενισχυμένης ιεραρχίας στην Α.Ε. και επιτάχυνσης της ιδιωτικοποίησης της εκπαίδευσης. Η διάσπαση του προγράμματος σπουδών, η διαμόρφωση ενός αριθμού συστήματος επιμέρους μονάδων, δημιουργεί ένα πρόγραμμα τεμαχισμένο σε μικρά πακέτα που εμπορευματοποιούνται ευκολότερα. Σε κάθε πιστωτική μονάδα δεν αντιστοιχούν μόνο βαθμοί σπουδών, αλλά επίσης μια κάρτα τιμών. Οι πιέσεις για μείωση της διάρκειας των σπουδών, μειώνει το κόστος εκπαίδευσης, ενώ ενθαρρύνει τους φοιτητές που θα έχουν τη μεγαλύτερη οικονομική ανάγκη, να σταματήσουν στο τέλος των τριών ετών, και να μπουν στη αγορά λιγότερο απαιτητικοί και περισσότερο εκμεταλλεύσιμοι. Οι εργαζόμενοι υποχρεώνονται να συμπληρώνουν την ελλειμματική τους μόρφωση σε όλη τη διάρκεια της ζωής τους (βλ. Ινστιτούτα δια βίου κατάρτισης), με γνώμονα τις κυμαινόμενες ανάγκες των εργοδοτών,

αγοράζοντας πακέτα μαθημάτων. Οι Σύνοδοι Κορυφής στην Πράγα (2002), στο Βερολίνο (2003) και στο Μπέργκεν (2005), εμπλουτίζουν το πλαίσιο της Μπολόνια.

Οι κυβερνήσεις της χώρας αργά αλλά σταθερά επιχειρούν να περάσουν αυτή την πολιτική στο ελληνικό πανεπιστήμιο. Εκ άλλου ο Γ. Παπανδρέου, από την εποχή της θητείας του ως υπουργός παιδείας δήλωνε ότι «ο σφιχτός εναγκαλισμός ανάμεσα στο κράτος και στο πανεπιστήμιο πρέπει να χαλαρώσει» ενώ η Β. Παπανδρέου υποστήριζε ότι «το πτυχίο δεν μπορεί να συνδέεται με την απασχόληση». Αλλαγές που επιχειρούνται στο θεσμικό πλαίσιο λειτουργίας των πανεπιστημίων συναντούν αντιδράσεις. Οι αντιδράσεις αυτές καθυστερούν την εφαρμογή της Ευρωπαϊκής πολιτικής για την Α.Ε. στη χώρα.

Παρ' όλα αυτά η περικοπή των κονδυλίων για την έρευνα, η μισθολογική στασιμότητα του ΔΕΠ οδηγεί πολλά μέλη του στην αγκαλιά της «ιδιωτικής πρωτοβουλίας». Αργά αλλά σταθερά προωθείται η ιδιωτικοποίηση της έρευνας στα ΑΕΙ. Το μέγεθος αυτής μεγεθύνεται στις εκτιμήσεις της αριστεράς σε τέτοιο βαθμό ώστε να εκτιμάται ότι οι πολυεθνικές πλέον έχουν καταλάβει τα πανεπιστήμια. Η εκτίμηση αυτή αποπροσανατολίζει ένα μεγάλο μέρος του αγωνιστικού φοιτητικού κινήματος, το οποίο θεωρεί ότι θα είναι πολιτικά περισσότερο αποτελεσματικό αν ενσωματωθεί στο εργατικό κίνημα. Τα πανεπιστημιακά προβλήματα μπαίνουν σε δεύτερη μοίρα, η διεκδικητική συμμετοχή των φοιτητών στις ΓΣ των διοικητικών οργάνων του πανεπιστημίων σπανίζει. Η επικοινωνία με νεώτερους φοιτητές οριοθετείται στα πλαίσια της νέας κατεύθυνσης. Οι γενικές συνελεύσεις των φοιτητών απομαζικοποιούνται.

Πολιτικές «αστοχίες» των δυνάμεων της αριστεράς στον συνδικαλιστικό χώρο του ΔΕΠ οδηγούν στο να παραδοθεί ο έλεγχος της διοίκησης της Ομοσπονδίας τους (ΠΟΣΔΕΠ) στις φιλοκυβερνητικές δυνάμεις. Το προηγούμενο διάστημα που η δράση της ΠΟΣΔΕΠ και συνεπώς των αγώνων του ΔΕΠ καθοριζόταν από τις δυνάμεις της αριστεράς, οι ενεργή συμμετοχή του ΔΕΠ ξεπερνούσε το 35%, συμμετοχή εντυπωσιακή για συνδικάτο. Η φιλοκυβερνητική ενδοτική διαχείριση αδρανοποίησε το ΔΕΠ, απομακρύνοντάς το από τις συλλογικές δράσεις.

Έχοντας προηγηθεί μια συστηματική εκστρατεία κατασυκοφάντησης του ακαδημαϊκού χώρου σε κάθε έκφασή του, η Υπουργός Παιδείας Α. Διαμαντοπούλου εκτιμά ότι κάτω από αυτές τις συνθήκες μια πολύπλευρη θεσμική επίθεση στα πανεπιστήμια δεν θα συναντήσει αντιστάσεις. Ο «ν. Διαμαντοπούλου» (4009/2011) ψηφίζεται από την ελληνική Βουλή. Τα πολιτικά χαρακτηριστικά των φοιτητικών παρατάξεων εξαφανίζονται μέσα από την ασήμαντη και στη βάση ενιαίου ψηφοδελτίου εκπροσώπηση τους στα ακαδημαϊκά όργανα. Ο νόμος προβλέπει διαγραφές φοιτητών που ξεπερνούν τα 6-7 χρόνια φοίτησης, εσωτερικούς κανονισμούς λειτουργίας των ΑΕΙ, αξιολογήσεις, πειθαρχικά, αλλαγή στη δομή των σχολών, υπερεξουσίες των κοσμητόρων έναντι των προέδρων των τμημάτων, τα οποία υποβαθμίζονται, δυνατότητα δημιουργίας εδρών μέσα στα ΑΕΙ και στελέχωσή τους από ιδιώτες προς ίδιον όφελος, δυνατότητα ίδρυσης spin-off εταιριών από μέλη ΔΕΠ και εμπορευματοποίησης του παραγόμενου ερευνητικού προϊόντος, πιστωτικές μονάδες, κλπ.

Το συμβούλιο ιδρύματος αναγορεύεται σε κυβερνητικό τοποτηρητή στα ΑΕΙ, με εξουσίες οι οποίες καθιστούν την μειωμένης σύνθεσης σύγκλητο διεκπεραιωτικό όργανο. Το συμβούλιο ιδρύματος μετά από συνέντευξη εγκρίνει ή απορρίπτει όσους εκ των υποψηφίων πρυτάνεων δεν του είναι αρεστοί, επιβάλλοντας στο ΔΕΠ να ψηφίσει έναν από εκείνους που αυτό έχει εγκρίνει. Η ίδια διαδικασία ισχύει και για τους κοσμητόρες των σχολών.

Φοιτητές και ΔΕΠ αντιλαμβάνονται ότι ο απόλυτος κυβερνητικός έλεγχος των ΑΕΙ είναι προ των πυλών και αντιδρούν. Οι εκλογές των μελών των συμβουλίων ιδρύματος, με παρεμβάσεις του πανεπιστημιακού κινήματος, ματαιώνονται. Ο νέος υπουργός Παιδείας Κ. Αρβανιτόπουλος με τον ν. 4076/2012 επιβάλλει εν κρυπτώ διαδικτυακές εκλογές των μελών των συμβουλίων.

Παράλληλα επιχειρεί την σύμπτυξη σχολών και Τμημάτων μέσω του περίφημου «Σχεδίου Αθηνά». Η αντίδραση είναι απρόσμενη, ιδιαίτερα στα ξενόγλωσσα τμήματα της Φιλοσοφικής Σχολής του ΕΚΠΑ, στην οποία μια μαζική συσπείρωση διδασκόντων και φοιτητών, μαζί με την διεθνοποίηση του προβλήματος, αναγκάζει την κυβέρνηση να οπισθοχωρήσει.

Οι εκλογές για την ανάδειξη των εσωτερικών μελών των συμβουλίων επαναλαμβάνονται με ηλεκτρονική ψηφοφορία. Το ΔΕΠ ενδίδει συμμετέχοντας σε μεγάλο ποσοστό στις εκλογές φάρσα. Ένα εξευτελιστικό εκλογικό σύστημα εξασφαλίζει κάτω από οποιεσδήποτε συνθήκες την εκλογή των μελών του συμβουλίου. Εκλέγονται «ανώτατοι άρχοντες» της διοίκησης των ΑΕΙ μέλη ΔΕΠ με 40-50 ψήφους σε σύνολο 1000 ψηφισάντων. Ο δρόμος για τον έλεγχο των ΑΕΙ έχει ανοίξει.

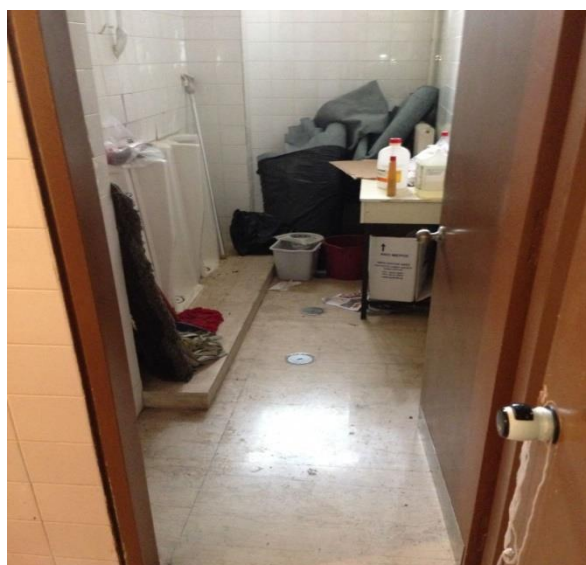
Την ύφεση που ακολουθεί έρχεται να ταραξεί η απόφαση των υπουργών Αρβανιτόπουλου και Μητσοτάκη για την αποψίλωση των Διοικητικών υπαλλήλων, των φυλάκων και των βιβλιοθηκονόμων κυρίως των δύο μεγαλύτερων ανώτατων ιδρυμάτων, του ΕΚΠΑ και του ΕΜΠ. Και τότε συμβαίνει το αναπάντεχο. Οι διοικητικοί υπάλληλοι των πανεπιστημίων της χώρας με πρωτοστατούντες αυτούς των δύο μεγάλων ιδρυμάτων ξεκινούν παρά τις κυβερνητικές απειλές, τις ίντριγκες των κυβερνητικών συνδικαλιστών του χώρου μια 4μηνη συγκλονιστική απεργία. Στο πλευρό των διοικητικών φοιτητές, μέλη ΔΕΠ, ΕΔΙΠ και ΕΤΕΠ. Η κυβέρνηση για να

σπάσει την απεργία υπόσχεται ότι δεν θα χάσει κανείς τη δουλειά του. Μια υπόσχεση που δεν τηρήθηκε ποτέ. Πάνω από το 1/3 των διοικητικών υπαλλήλων τελούν σε διαθεσιμότητα με ρεαλιστική προοπτική την απόλυση. Η έλλειψη των διοικητικών υπαλλήλων διαλύει την διοικητική λειτουργία κυρίως του ΕΚΠΑ και ΕΜΠ. Το ΔΕΠ κρατάει πλέον αποστάσεις. Αρκετά έμεινε κλειστό το πανεπιστήμιο. Θα τα βολέψουμε. Οι φοιτητές ενδιαφέρονται να μη χαθεί το εξάμηνό τους.

Ακολουθούν οι με ηλεκτρονική ψηφοφορία εκλογές των εγκεκριμένων από τα συμβούλια πρυτάνεων, κοσμητόρων και ο ελεγχόμενος ορισμός των νέων μελών των συγκλήτων. Το ΔΕΠ συμμετέχει στις εκλογές, οι φοιτητές αντιδρούν χλιαρά.

Το ερώτημα εάν θα έχει θετικό αποτέλεσμα η συμμετοχή στη διοίκηση από τη θέση των πρυτάνεων ή και κοσμητόρων μελών του κινήματος του ΔΕΠ που ζητά κατάργηση των ν. 4009 και 4076 και εναντιώνεται στην εφαρμογή τους, απαντάται με διαφορετικούς τρόπους. Κάποιοι απαντούν, ναι. Για την θέση του πρύτανη η παραμικρή αμφιβολία του συμβουλίου για τις θέσεις του κάθε υποψήφιου οδηγεί στον αποκλεισμό του. Για θέση κοσμήτορα κάποιοι περνάνε επιτυχώς τις συνεντεύξεις των συμβουλίων και εκλέγονται κοσμήτορες και συμμετέχουν στις νέες συγκλήτους, η σύνθεση των οποίων και συνεπώς οι αποφάσεις τους ελέγχεται από τους κυβερνητικούς πρυτάνεις.

Στο ΕΚΠΑ η νέα ακαδημαϊκή χρονιά το βρίσκει με ιδιωτική ασφάλεια φύλαξης, με φύλακες να περιμένουν τον επερχόμενο εχθρό-φοιτητή, διδάσκοντα, εργαζόμενο, με αλεξίσφαιρα γιλέκα. Το ΔΕΠ έχει ήδη χάσει το 1/3 του μισθού του, η κρατική ενίσχυση της έρευνας είναι πρακτικά ανύπαρκτη. Το Τμήμα Φυσικής του ΕΚΠΑ, το οποίο υπηρετεί 8 μεταπτυχιακά προγράμματα, που οδηγούν σε Μεταπτυχιακό Δίπλωμα Ειδίκευσης και Διδακτορικό Δίπλωμα, για το τρέχον ακαδημαϊκό έτος επιχορηγείται με 15.000 ευρώ, περίπου 50 ευρώ ανά φοιτητή. Από τον τακτικό προϋπολογισμό για περισσότερους από 2.000 προπτυχιακούς φοιτητές, το κράτος διαθέτει 22.000 ευρώ, συνολικά. Η συνταξιοδότηση μελών ΔΕΠ, οι θέσεις των οποίων πλέον δεν επαναπροκηρύσσονται οδηγεί σε αδυναμία υποστήριξης υψηλών απαιτήσεων προγραμμάτων σπουδών τα οποία, μαζί με το παραγόμενο ερευνητικό έργο, κατέτασαν, μέχρι πρότινος, τα ελληνικά πανεπιστήμια σε περίοπτη παγκόσμια θέση. Εργαστήρια κλείνουν λόγω έλλειψης προσωπικού.

Οι φοιτητές πλέον γνωρίζουν ότι ένα πτυχίο δεν τους προσφέρει καμία επαγγελματική αποκατάσταση. Εκείνοι με τις καλύτερες επιδόσεις διαλέγουν να συνεχίσουν τις σπουδές τους στο εξωτερικό, χωρίς προοπτική επιστροφής, όσο η κατάσταση αυτή στη χώρα διατηρείται. Οι υπόλοιποι ετεροαπασχολούνται οπουδήποτε για να συμβάλουν στην επιβίωση της οικογένειάς τους ή ακολουθούν ένα μεταπτυχιακό, εξαντλώντας και τις τελευταίες οικονομίες τους, αν έχουν, δεδομένου ότι τα περισσότερα μεταπτυχιακά πλέον έχουν δίδακτρα, ελπίζοντας ότι αυτό θα τους βοηθήσει να βρουν κάποια δουλειά σχετική με το επιστημονικό τους αντικείμενο. Το «Ανοιχτό Πανεπιστήμιο» κάνει χρυσές δουλειές, και μαζί με αυτό και τα «φροντιστήρια» της πλατείας Κάνιγγος.

Τα αποτελέσματα της επιβολής των νέων διοικήσεων δεν αργούν να φανούν. Ο νέος πρύτανης του ΕΚΠΑ, Θ. Φορτσάκης, διακηρύσσει ότι θα επιβάλει τον νόμο και την τάξη στο αναρχούμενο, κατά την άποψή του, ίδρυμα. Ανάλογες είναι και οι δηλώσεις των νέων πρυτάνεων άλλων πανεπιστημίων. Είναι προφανές ότι δεδομένης της κατάστασης που επικρατεί στην ανώτατη εκπαίδευση, πρέπει να προλάβουν την έκρηξη που φοβάται η κυβέρνηση ότι υποβόσκει.

Η κυβέρνηση εξαγγέλλει ότι κάνοντας χάρη στους «λιμνάζοντες» φοιτητές θα τους διαγράψει τον Φεβρουάριο αντί τον Αύγουστο, που προβλεπόταν. Οι φοιτητές τρέχουν να προλάβουν να πάρουν πτυχίο. Προσπάθειες για γενικές συνελεύσεις είναι άγονες. Οι σύλλογοι ΔΕΠ βρίσκονται σε αδράνεια. Οι νεώτεροι φοιτητές αδιαφορούν για την τύχη των παλαιότερων. Το ΕΚΠΑ έχοντας προσβληθεί οι κατάπτυστες εργολαβικές συμβάσεις για την καθαριότητα, μετά την γενική κατακραυγή, μένει χωρίς υπαλλήλους καθαριότητας και γίνεται σκουπιδότοπος. Σκουπίδια συσσωρεύονται ολόκληρο το καλοκαίρι, με ευθύνη της προηγούμενης πρυτανείας, και συνεχίζονται 2,5 μήνες τώρα υπό την νέα. Σε ένα βρωμερό περιβάλλον οι φοιτητές δίνουν εξετάσεις και αρχίζουν οι παραδόσεις του χειμερινού εξαμήνου. Το εντυπωσιακό είναι το ότι οι περισσότεροι αδιαφορούν αν κάνουν μάθημα ανάμεσα στα σκουπίδια.

Μερικές ομάδες φοιτητών επιχειρούν να ζητήσουν από τη σύγκλητο του ΕΚΠΑ να πάρει θέση για τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν. Ο Πρύτανης του ΕΚΠΑ τους χαρακτηρίζει εισβολείς. Τα ΜΑΤ καλούνται για να επιβάλλουν την τάξη. Η σύγκλητος συνεδριάζει με αστυνομική περιφρούρηση. Η δημοκρατία στο έλεος των όσων συμβιβάστηκαν. Η σύγκλητος σιωπά ή επιδοκιμάζει. Ο πρωθυπουργός της χώρας συγχαίρει δημόσια τον πρύτανη του ΕΚΠΑ για τη στάση του.

Μέλη ΔΕΠ και μεταπτυχιακοί καθαρίζουν οι ίδιοι τα τμήματά τους, μαζεύουν χρήματα μεταξύ τους να πληρώσουν καθαρίστριες. Κάθε ίχνος αξιοπρέπειας φαίνεται να έχει χαθεί, μαζί με τη διάθεση αντίστασης, ιδιαίτερα από εκείνους που υποτίθεται ότι αντιπροσωπεύουν την πνευματική ελίτ της χώρας. Το πανεπιστήμιο φαίνεται να παραδίνεται.

Το συμβούλιο ιδρύματος του ΕΚΠΑ μέχρι σήμερα δεν έχει παρουσιάσει τον παραμικρό απολογισμό δράσης απέναντι στην πανεπιστημιακή κοινότητα. Ποιόν απολογισμό άλλωστε όταν η μόνη γνωστή δράση του περιορίστηκε στις ενέργειες και παρεμβάσεις που στόχευαν στον απόλυτο έλεγχο των οργάνων διοίκησης του ιδρύματος. Ο νέος πρύτανης του ΕΚΠΑ δεν έχει πει λέξη για την ανυπαρξία οικονομικής στήριξης του ιδρύματος, την έλλειψη προσωπικού και υποδομών, παρά

μόνο τώρα που οι σχολές και τα τμήματα θα διαλυθούν με το ψηφοθηρικό μέτρο των μεταγραφών, αλλά καταλαβαίνει το αδιέξοδο. Και η διοικητική αποσύνθεση του ΕΚΠΑ συνεχίζεται. Και τα σκουπίδια συσσωρεύονται.

Ευτυχώς, μέσα σε όλη αυτή την παρακμιακή ατμόσφαιρα, υπάρχουν ακόμα εστίες αντίστασης. Ανάμεσά τους κυρίαρχο ρόλο όλο αυτό το διάστημα που δοκιμάζεται το πανεπιστήμιο παίζει η «Συνάντηση Πανεπιστημιακών Δασκάλων» (Σ.Π.Δ.). Είναι η συμπαρατάξη συλλόγων μελών ΔΕΠ που εκφράζει όχι μόνο αριστερούς διδάσκοντες αλλά και συντηρητικά μέλη ΔΕΠ τα οποία διατηρούν ακόμα την ακαδημαϊκή τους ευαισθησία και εντιμότητα, που θέλουν να υπερασπιστούν το δημοκρατικό, δημόσιο και δωρεάν πανεπιστήμιο και αντιπαρατίθενται στον φιλοκυβερνητικό συνδικαλισμό. Για τους ανθρώπους της αριστεράς είναι φανερό ότι υπερασπίζονται ένα αστικό πανεπιστήμιο, έστω αν παραμείνει χωρίς δίδακτρα, δημόσιο και με δημοκρατική λειτουργία στα πλαίσια ενός αστικού κράτους. Όμως γνωρίζουν ότι είναι ευκολότερο να χτίσεις πάνω σε αυτό τη μετάλλαξή του στην υπηρεσία των πραγματικών κοινωνικών αναγκών, παρά σε σωρούς ερειπίων. Τουλάχιστον αυτό πιστεύουν πολλοί από αυτούς που συμμετέχουν σε αυτό το σχήμα, σε αντιδιαστολή με εκείνους που ανάγουν την επίλυση των σοβαρών καθημερινών προβλημάτων και των του πανεπιστημίου συμπεριλαμβανομένων συλλήβδην στον σοσιαλιστικό μετασχηματισμό της κοινωνίας στο απώτερο μέλλον. Η Σ.Π.Δ. ανακηρύχτηκε πρώτη δύναμη στο περασμένο πανελλαδικό συνέδριο των συλλόγων ΔΕΠ. Η σύμπραξη των συνδικαλιστικών παρατάξεων που πρόσκεινται στη ΝΔ, το ΠΑΣΟΚ και την ΔΗΜΑΡ έδωσε τη διοίκηση της ομοσπονδίας στις φιλοκυβερνητικές δυνάμεις. Όμως η Σ.Π.Δ. πρωτοστάτησε και πρωτοστατεί ως κύριος πόλος αντίστασης στις επιθέσεις που δέχεται το πανεπιστημιακό κίνημα, η ανώτατη εκπαίδευση. Η ισχυροποίηση των δυνάμεών της μέσα από την ενεργοποίηση των συλλόγων στην κατεύθυνση της κατάργησης του υπάρχοντος θεσμικού πλαισίου και στην μη εφαρμογή της Μπολόνια, τα αρνητικά αποτελέσματα της οποίας είναι πλέον ορατά όπου εφαρμόστηκε, μπορεί να παίζει σημαντικό ρόλο στην αναστροφή της κατάστασης που έχει δημιουργηθεί. Αν δεν δημιουργηθεί ένα μέτωπο αντίστασης στη βάση ενός τέτοιου, κοινά αποδεκτού πλαισίου, το πανεπιστήμιο που ξέραμε θα σβήσει και η ελπίδα για τον ρόλο που όφειλε και οφείλει να παίζει για την κοινωνική αλλαγή θα σβήσει μαζί του. Αυτό πρέπει να το σκεφθούν όσοι θεωρούν τις συστρατεύσεις στο χώρο της αριστεράς υποχωρήσεις και απαράδεκτους συμβιβασμούς, καθώς και εκείνοι οι οποίοι θέλουν να παίξουν στο μέλλον κυβερνητικό ηγεμονικό ρόλο. Η ιστορία τουλάχιστον στο χώρο του ΔΕΠ έδειξε στο παρελθόν ότι και εφικτές είναι και αποτελεσματικές υπήρξαν.

Τα νεώτερα μέλη του διδακτικού προσωπικού σύντομα θα καταλάβουν ότι ατομικές λύσεις σε ένα οικοδόμημα εκπαίδευσης και έρευνας που καταρρέει δεν υπάρχουν και θα ενεργοποιηθούν ακόμα και παρακινούμενη από την ανάγκη αυτοσυντήρησης.

Η ουσιαστική όμως ευθύνη πέφτει στα κόμματα που αντιπροσωπεύουν δυνάμεις της αριστεράς. Αυτές οφείλουν να εντάξουν τα προβλήματα της εκπαίδευσης σε στόχους πάλης πρώτης προτεραιότητας καθοδηγώντας ανάλογα τις πολιτικές τους νεολαίες με στόχο την ανάκαμψη του φοιτητικού κινήματος. Τα προβλήματα της εκπαίδευσης, σε όλες της βαθμίδες της, να γίνουν στόχοι πάλης των εργαζομένων, της ελληνικής οικογένειας. Ο ρόλος της αριστεράς δεν είναι απλά να αντιδρά στις δράσεις της αντίδρασης αλλά να χαράσσει εκείνη την πορεία. Μια πορεία που μπορεί και πρέπει να είναι νικηφόρα.